

Draga braćo i sestre,

radujem se što smo zajedno, a nedjeljno euharistijsko slavlje daruje nam još dublju radost. Jer već je dar biti danas jedni s drugima i pobijediti udaljenost gledajući se u oči kao prava braća i sestre; no dar je još veći pobijediti u Gospodinu smrt. Isus je pobijedio smrt – nedjelja je Njegov dan, dan uskrsnuća – i mi ju već s Njime započinjemo pobjeđivati. Upravo tako: svatko od nas dolazi u crkvu sa svojim umorima i strahovima – ponekad manjima, ponekad većima. Odmah nismo više sami, nego smo zajedno i susrećemo Riječ i Tijelo Kristovo. Tako naše srce prima život koji nadilazi smrt. To čini Duh Sveti, Duh Uskrsloga, tiho među nama i u nama, iz nedjelje u nedjelju i dan po dan.

Nalazimo se u drevnom svetištu čiji nas zidovi obgrljuju. Zove se Rotonda, a kružni oblik, kao na Trgu svetoga Petra i u drugim starim i novim crkvama, daje nam osjetiti da smo prihvaćeni u krilu Božjemu. Crkva, kao i svaka ljudska stvarnost, izvana nam se može nam učiniti oštra. No, njezina se božanska stvarnost očituje kada prijeđemo prag i osjetimo da smo prihvaćeni. Tada naša siromaštva, naše ranjivosti, a napose naši neuspjesi zbog kojih možemo biti prezreni i osuđivani – pa i sami sebe preziremo i osuđujemo – napokon bivaju prihvaćeni u blagu Božju snagu, u bezuvjetnu ljubav bez oštine. Marija, Majka Isusova, za nas je znak i predokus Božjeg majčinstva. U Njoj postajemo Crkva majka koja rađa i preobražava ne silom ovoga svijeta, nego snagom ljubavi.

Možda nas je iznenadilo ono što smo čuli u Evanđelju. Tražimo mir, a Isus kaže: “Mislite li da sam došao mir donijeti na zemlju? Nipošto, kažem vam, nego razdjeljenje!” (Lk 12,51). I gotovo bismo mu odgovorili: “Ali kako, Gospodine? Zar i Ti? Već imamo previše podjela. Nisi li upravo Ti na Posljednjoj večeri rekao: ‘Mir vam ostavljam, mir vam svoj dajem?’” “Da,” mogao bi nam odgovoriti Gospodin, “to sam ja rekao. Al, sjetite se da sam iste večeri dodao: ‘Ne dajem vam ga kao što svijet daje. Neka se ne uznemiruje srce vaše i neka se ne straši’” (usp. Iv 14,27).

Dragi prijatelji, svijet nas navikava miješati mir s udobnošću, dobro s lagodnošću. Zato, da bi među nas došao Njegov mir, Božji *šalom*, Isus mora reći: “Oganj dođoh baciti na zemlju, pa što hoću ako je već planuo!” (Lk 12,49). Možda će se i naši vlastiti bližnji, kako Evanđelje naviješta, pa i prijatelji, razdijeliti zbog toga. Netko će nas savjetovati da ne riskiramo, da se štedimo, jer je važno samo mirno živjeti, a drugi “ne zaslužuju” da ih ljubimo. No, Isus se odvažno uronio u naše čovječstvo. Evo onog “krštenja” o kojem govori (r. 50): to je krštenje križa, potpuno uranjanje u rizike što ih ljubav sa sobom nosi. A mi kad “primamo pričest”, hranimo se upravo tim Njegovim smjelim darom. Misa hrani tu odluku: odluku da više ne živimo za sebe, nego da nosimo oganj u svijet. Ne oganj oružja, ni riječi koje spaljuju druge. Ne. Nego oganj ljubavi koja se spušta i služi, koja na ravnodušnost odgovara brigom, a na bahatost blagošću; oganj dobrote koja ne košta poput oružja, nego besplatno obnavlja svijet. Može donijeti nerazumijevanje, podsmijeh, pa i progon, ali nema većega mira od onoga kad u sebi nosimo Njegov plamen.

Zato danas želim zahvaliti, zajedno s biskupom Vincenzom, svima vama koji se u biskupiji Albano trudite nositi oganj ljubavi. Ohrabrujem vas da ne pravite razlike između onih koji pomažu i onih koji primaju pomoć, između onih koji se čine siromašnima i onih koji daruju vrijeme, znanje i služenje. Mi smo Crkva Gospodnja, Crkva siromaha – svi dragocjeni, svi dionici, svaki nositelj jedinstvene Božje riječi. Svaki je dar za drugoga. Rušimo zidove. Zahvaljujem svima koji u svakoj zajednici pomažu susretu različitih ljudi – po podrijetlu, po gospodarskoj, psihičkoj, osjećajnoj situaciji. Samo zajedno, samo postajući jedno Tijelo u kojem i najslabiji sudjeluje u punom dostojanstvu, jesmo Tijelo Kristovo, Crkva Božja. To se zbiva kad oganj što ga Isus donosi sagorijeva predrasude, lažne opreznosti i strahove koji još isključuju one što u svojoj povijesti nose pečat Kristova siromaštva. Ne ostavljajmo Gospodina izvan naših crkava, naših domova, naših života. Pustimo ga u siromasima – i tada ćemo izmiriti i vlastitu siromašnost, onu koju se bojimo priznati i koju poričemo tražeći pod svaku cijenu sigurnost i mir.

Neka nas zagovara Djevica Marija, kojoj je sveti starac Šimun označio Sina Isusa kao “znak osporavan” (Lk 2,34). Neka se razotkriju misli naših srdaca i neka ih oganj Duha Svetoga preobrazi da ne budu više srca kamena, nego srca od mesa.

Sveta Marijo od Rotonde, moli za nas!